

WOORD VOORAF

Het schrijven van dit boek is een droom die ik om diverse redenen steeds uitstelde. Nochtans werd ik om de haverklap aangepord door mijn dochters Stefanie en Karolien om eraan te beginnen. De wereld op zijn kop. Er was een tijd dat ik achter hun veren zat voor dat soort zaken.

Het is mij gelukt en ik ben mijn kinderen dankbaar voor hun uithoudingsvermogen. Meer dan gelijk welke cursus, bijscholing of boek, hebben zij mij de voetbaltrainer gemaakt die ik nu ben. Hun kritische houding en feedback was en is van goudwaarde. Meermaals werd ik op de vingers getikt of – beter gezegd – bijgestuurd. Mijn woorden of oefenstof kwamen in de groep bij henzelf of bij hun voetbalvriendinnen niet altijd over zoals ik ze bedoelde. Met hun hulp lukte het mij stelselmatig me beter in te leven in de gedachten van tienermeisjes die even voetbalgek zijn als jongens maar niet altijd dezelfde kansen krijgen. Net als in de maatschappij. Dat gaat veranderen. Absoluut.

In dit boek zijn tal van anekdotes opgenomen om te illustreren hoe leuk het is om meisjes te begeleiden in hun ontwikkeling als voetballer. De verhaaltjes zijn in de eerste plaats bedoeld om inzicht te verschaffen in de wereld van ‘voetballers die vrouw zijn’. Een betere benaming dan voetballende vrouwen. Ik laat ook wat flaters van mijzelf aan bod komen. Zaken waarop ik niet trots ben maar die het leerproces van andere trainers misschien kunnen versnellen. Zij kunnen dan weer andere fouten maken. Eigenlijk maak je pas een fout de tweede keer dat je iets verkeerd doet. De eerste keer was het een les.

Onwetendheid ligt dikwijls aan de basis van het gebrek aan respect voor meisjes en vrouwen die bezeten zijn van *The Beautiful Game*.

Hopelijk gaat er bij het lezen hier en daar een lichtje branden en wordt iemand gestimuleerd om de samenwerking tussen mannen en vrouwen in evenwicht te brengen in een club of bij een afdeling van een federatie. Spelen op het mooiste veld, een respectvolle en stimulerende begeleiding, regelmatig nieuwe ballen, passende kledij, enz. Het zijn maar enkele zaken waarvan de laatste jaren steeds meer meisjes en vrouwen kunnen genieten. Maar velen nog niet. “Mag het ietsje meer zijn?”

Er is nog een hele weg af te leggen. Die weg is in België met de kwalificatie van de Red Flames voor het EK in Nederland in 2017 een autosnelweg geworden. Laat het nu maar wat vooruitgaan. De rechtstreekse uitzending op tv zal een belangrijke factor zijn. Ik kijk er al naar uit. De uitreiking van een eerste Gouden Schoen voor vrouwen in 2017 nadat mannen hem sinds 1954 in ontvangst nemen, is een mooi voorbeeld. We mogen met zijn allen deze generatie speelsters eeuwig dankbaar zijn voor hun pionierswerk. Maar ook de vorige generaties mogen we niet vergeten. Die hebben niet dezelfde begeleiding en omkadering gekregen. Toch slaagden enkelen erin om in het buitenland uit te blinken. Dat is misschien een nog straffere prestatie.

In dit boek wordt regelmatig naar Nederland verwezen. Mede dankzij een aantal Nederlanders en evenementen in Nederland heb ik mijn zicht op vrouwenvoetbal kunnen verruimen. Hartstikke bedankt daarvoor. De rode draad in het boek is het verloop van een voetbalseizoen. Wat speelt er zich af tussen twee zomervakanties? Gebeurtenissen van lang geleden worden vermengd met recentere belevenissen. Zaken die ik beleefd heb tijdens een reis als jeugdtrainer in een club tot trainer van een nationaal jeugdelftal. Wees niet ontgoocheld als je er niet in voor komt. Er komt ongetwijfeld een vervolg.

Ondanks de titel van het boek *tackle* ik af en toe op een volgens mij reglementaire wijze. Ik vertel mijn waarheid en die hoeft niet die van de lezer te zijn. Het kan best dat ik iets gemist heb en een verkeerde conclusie trek. Laat maar weten. Net als iedereen, heb ik blinde vlekken. Af en toe richt ik mij tot speelsters. Een andere keer weer tot ouders, club- of federatiebestuurders en collega's. U doet ermee wat u wilt. Ik hoop in ieder geval dat u evenveel plezier beleeft aan het lezen

als ik had bij het schrijven. En wie na het lezen met mij een schouderduel wil aangaan, mag zijn of haar gang gaan. Kritiek doet nadenken. Ik kan het wel hebben als het constructief is – bij mij is het in ieder geval zo bedoeld.

Ik houd eraan om enkele groepen mensen speciaal te danken. Iedereen in Portugal en Scandinavië die aan de organisatie van de Algarve Cup heeft meegewerkt in de eerste plaats. Het was elk jaar genieten in de zon, aan de kant van een trainingsveld of in de tribunes van een stadion. Steeds “keerde ik tevreden terug” naar huis in maart. Vol energie en ideeën. Tonnen appreciatie ook voor al mijn collega-trainers, scouts, dokters, kinesisten, teammanagers en teamdelegatieleden van de nationale teams van België, van meisjes en jongens. Ook de talrijke vrijwilligers in de provincies voor hun medewerking op zoek naar jonge talenten. Jullie enthousiasme, professionalisme, humor, passie en inzet waren steeds top en inspirerend. Enfin, veel meer wel en een enkele keer misschien niet. De talrijke herinneringen zal ik blijven koesteren – en wie weet wat het komend EK in Nederland nog brengt? En wat erna? Ook iedereen die bij het project van de *Women's Football Academy* in Leuven betrokken is of was, waardeer ik ten zeerste. In de eerste plaats de speelsters en hun ouders; verder ook de leerkrachten en de medewerkers van het internaat en de school Redingenhof. De personeelsleden van ‘het Sportkot’ en zeker die van het Sport Medisch Adviescentrum en de Bakala Academy.

“*The future of football is feminine,*” is een uitspraak uit de jaren negentig van Sepp Blatter, oud-voorzitter van de FIFA. Na die uitspraak zag je op de voetbalvelden steeds meer mannen die bijna wekelijks naar de kapper gingen. Voor een nieuw kapsel of een ander kleurtje. Lichaamsdelen werden gewaxt. Paardenstaarten groeiden en werden met elastiekjes vastgemaakt. Oorringen werden afgeplakt en sommigen droegen tijdens de training een bh om hun gps of hartslagmeter op de juiste plaats te houden en te beschermen. Veel later pas zijn ook vrouwen toegetreden tot de FIFA-comités en werd die vrouwelijke toekomst op een andere manier zichtbaar. Er kwamen o.a. wereldbekers voor meisjes onder zeventien en onder twintig. En quasi volledig vrouwelijke comités met oud-speelsters en trainsters uit verschillende landen. In

België is de vertegenwoordiging van vrouwen aan de bestuurstafels van comités die beslissingen nemen nog niet op gang gekomen. In het 'Glazen Huis' in Brussel lijkt een 'glazen plafond' misschien niet zo vreemd. In afwachting van die internationale evolutie op nationaal niveau, moeten we rekenen op BV's met een voetballende dochter of kleindochter om aan de kar te trekken. Ook journalisten met een bredere kijk op sport in het algemeen, leveren positieve bijdrages en tonen respect voor voetballers die vrouw zijn. Tom Boudeweel en Karl Van-nieuwkerke zijn de bekendste.

Zo, de toon is gezet. Ik wens u veel leesgenot, af en toe een glimlach en heel veel positieve gedachten.

Luc Bosmans